

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 143/2015
12.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Е.К., због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.К., адвоката В.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 110/14 од 25.04.2014. године и Вишег суда у Суботици Кж 204/14 од 31.10.2014. године, у седници већа одржаној, 12.02.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.К., адвоката В.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 110/14 од 25.04.2014. године и Вишег суда у Суботици Кж 204/14 од 31.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 110/14 од 25.04.2014. године окривљени Е.К. је оглашен кривим да је извршио кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу чл. 261, 262. и 264. ЗКП окривљени је обавезан да на име паушала плати 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж 204/14 од 31.10.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Е.К., адвоката В.Б., а пресуда Основног суда у Суботици К 110/14 од 25.04.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Е.К., адвокат В.Б., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд поништи пресуду Вишег суда у Суботици Кж 204/14 од 31.10.2014. године.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.К., адвоката В.Б., је неоснован.

Бранилац окривљеног Е.К. у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари, јер простим поређењем диспозитива две прекршајне пресуде и то пресуде Прекршајног суда у Суботици Пр. 3-6437/12 од 14.12.2012. године и пресуде Прекршајног суда у Суботици Пр. 5-6476/12 од 26.02.2014. године, са пресудама Основног суда у Суботици и Вишег суда у Суботици поводом којих је поднет захтев за заштиту законитости, лако је закључити да се ради о истом животном догађају, који се одиграо у исто време у периоду од 20,00 до 23,30 часова на П. у Ул. . испред улазне капије кућног броја ..., чији је власник окривљени и да је полиција у сва три наврата излазила да би успоставила јавни ред и мир, који је ремећен гласном музиком. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Из списка предмета произлази да је окривљени пресудом Прекршајног суда у Суботици Пр. 3-6437/12 од 14.12.2012. године оглашен кривим, да је учинио прекршај из члана 29. став 1. тачка 5) Закона о личној карти, јер је дана 14.09.2012. године, око 23,30 часова на П. испред кућног броја ..., одбио да покаже личну карту службеном лицу овлашћеном за легитимисање, а за који прекршај је осуђен на новчану казну у износу од 7.000,00 динара, те да је пресудом Прекршајног суда у Суботици Пр. 5-6476/12 од 26.02.2014. године, окривљени оглашен кривим, да је дана 14.09.2012. године у времену од 20,15 часова до 23,30 часова на П. у Ул., у дворишту куће бр. ... извођењем музичких садржаја и коришћењем музичких инструмената реметио мир других, а чиме је учинио прекршај из члана 15. став 1. Закона о јавном реду и миру, за који прекршај је осуђен на новчану казну у износу од 8.000,00 динара. Правноснажном побијаном пресудом Основног суда у Суботици окривљени је оглашен кривим да је извршио кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, јер је 14.09.2012. године, око 23,00 часа на П. у Ул. ... бр. ..., ометао овлашћена службена лица у пословима одржавања јавног реда и мира, на тај начин што је након трећег доласка полицијске патроле у саставу

оштећеног С.С. и Ј.Д. ради интервенције због ремећења јавног реда и мира пуштањем гласне музике на журци, коју је окривљени организовао, окривљени оштећенима претио и вређао их, говорећи да код њега у дворишту седе јаке фаце, па не знају са киме имају посла, да он познаје начелника и скинуће им униформе, те речима ...

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру је прописано да ко увреди, злостави, прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне, или на други начин омета овлашћено службено лице у обављању послова безбедности и одржавању јавног реда и мира - казниће се затвором од 6 месеци до 3 године.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, иако је у сва три поступка реч о истом окривљеном и о животном догађају који се одиграо у истом временском и просторном оквиру, чињенични опис прекршаја из члана 29. став 1. тачка 5) Закона о личној карти и чињенични опис прекршаја из члана 15. став 1. Закона о јавном реду и миру, а за које прекршаје је окривљени поводом истог догађаја оглашен кривим је битно различит од чињеничног описа кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је у предметном поступку окривљени оглашен кривим. Наиме, наведеним прекршајима за које је окривљени оглашен кривим, а поводом истог догађаја, нису обухваћене радње окривљеног којима је он критичном приликом вређао и претио полицијским службеницима речима како је то наведено у диспозитиву правноснажне побијане пресуде Основног суда у Суботици, а на који начин, је он ометао овлашћена службена лица у пословима одржавања јавног реда и мира. Дакле, опис наведена два прекршаја не обухвата уопште речи које је окривљени критичном приликом упутио полицијским службеницима, говорећи им „...“, којим речима је окривљени управо претио и вређао полицијске службенике и на тај начин их ометао у пословима одржавања јавног реда и мира, а које увреде и претње не представљају законска обележја прекршаја за које је окривљени поводом истог догађаја оглашен кривим, већ их Закон о јавном реду и миру квалификује као кривично дело ометања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира.

Имајући у виду природу радњи окривљеног Е.К. из кривичног дела, а то су радње вређања и претњи овлашћених службених лица у обављању послова одржавања јавног реда и мира, а затим и последице његових радњи у односу на оштећене полицијске службенике – овлашћена службена лица, а које нису биле обухваћене прекршајним поступцима, по оцени Врховног касационог суда, не може се рећи да се опис наведена два прекршаја, односи на истоветне или битно исте чињенице и радње из наведеног догађаја, а с тим у вези и настале последице које се састоје у ометању овлашћених службених лица у пословима одржавања јавног реда и мира и то претњом и вређањем, што представља обележје кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, које је било предмет оптужбе у предметном кривичном поступку у односу на окривљеног Е.К.

Због свега наведеног, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву браниоца окривљеног Е.К. указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка

1) ЗКП, јер се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари и није било основа за доношење пресуде којом се одбија оптужба по том основу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**